

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Τι άπαντούν οι δεσποινίδες και οι νεοί)

ΕΒ'

Το «ΑΡΑΠΑΚΙ» (Πειραμαίες) άπαντά: «Άγαπητέ μου περίλυπο «Μπουκέτο», "Ήθελα να ξέρω εάν μπορώ να άντεξω ή ιδανικό σύζυγο ένα κορίτσι, χωρίς πρόβλα. Πάντος θα τον ήθελα να είχε μια ταπεινή έγνιασία και να ήτο καλύτερος από μένα».

ΝΒ'

Ο κ. ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΡΓΕΛΛΗΣ (Ματλίνη) μάζ άπαντά:

«Άξιότιμο κ. Δεσποινίδα. Στη σημερινή εποχή μας, τη σημερινή από κάθε ιδανικό, έρχεται το ερώτημα σως ν' ανοίξη εύπλιτα τη σκέψη μας για ν' απαντήσουμε το σοβαρό αυτό πρόβλημα του γάμου με καλύτερη προσοχή. Ίδανική είναι για μένα ή σύζυγος, όταν καταραμένος από τον άγώνα της ζωής θ' ανακουφίσωμαι στην πιστή και τρυφερή άγκαλιά της θά μωθό από τ' αμυμονό άγνό γινώτο της, από τα δύο μαύρα ματάκια της που θ' άστράφτισον από χαρά κι εύνοιασική και από μέσα τους θ' άντανιάζω ή διορφή ψυχή της γεμάτη στοργή και συμπόνια. Ίδανική είναι μια γυναίκα, όταν γυροφύη τη θέσι της στην οικογένεια και το σοβαρό ρόλο της ως μητέρα. Δέν τη θέλω άπόφορη και με καλά γούστα. Δέν τη θέλω άχαμάλοη στον άντρα, αλλά και εύστοχη, ισχυρά σύστημα, άποκοίτη στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας. Κι όση τη θέλω άποσοδομοική, άποκνήσθη, μακριά από κάθε γήνησι και πρόβλο. Έλευθερία και στο σπίτι, όλομα κι όταν θάνησι μητέρα. Άκριά όλης της ή πράξης ν' άπειλούν μια ισσοροπία, μια άρμονία κι όχι ένας χωρίς ή ένα γέννη να γίνετα τις δάρος της φροντίδας για τα παιδιά της, για τον άντρα της, για το νακομικό της. Τη θέλω ιδανική στον χαρακτήρα της παρα στη μορφή της. Άπόλαμα το ήστημα του πλοίου. Μία τέτοια γυναίκα που γυροφύρα με γενναία γρημεία, δέν έχει άνάγκη από πλοίο, γιατί είναι ή ίδια ένα διαμάντι, ίσως ή και ζαχίρη μια σφράγια εντιχία στον ιδανικό της σύζυγο».

Η δέ «ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗ» (Πειραμαίες) μάζ γράφει: «Άγαπητό μου «Μπουκέτο». Αν κ' είμα μια άπ' τις καλύτερές σου φίλες — κι αυτό χωρίς να θέλω να σέ κοιλασώ — άγρησα, όμολογώ ν' άπειλήσω, στην τόσο πρωτότυπη και διασκεδαστική ερώτησή σου. Κι' αυτό, όχι από άδιαφορία, πιστευτός με! Άλλά σπέρθηρα: Μά, μήπως ή εύτυχία του διαγωνισμοή έξαρτάτα από τη δική μου γνώνη; Άκουσε λοιπόν τώρα, άγαπητέ μου φίλε: "Αν άπαντούσα με τα μαλά των είσων μου χρώνων, θάσχη κι' έγνο, άσφαλώς, όπως τόσες άλλες: Καρόλι Α' άνδρου, βέλιμα Νασιόλασος, μύτη άρχαία έλληνη... παπούτσια από δέμα βατράχου (!), ροζιχα άνάλογο κλπ. συνεχίζοντας στο ίδιο ύφος... Άς ξεχάσουμε όμως, για λίγες στιγμές, πώς είμα είσος Μάριν».

Για λίγες όμως, γιατί και σεις θα παραδέχεσθε ότι αυτό δεν είναι και τόσο εύχαριστο. Έλάτε, τώρα, μαζί μου κι' άς πρέξουμε λίγα χρόνια πιο μπροστα. Εύρωσόμεθα λοιπόν στο 1950! Είμα μια δεσποινίς 35 χρώνων. Σάν να λέμε: γεροντοκόρη! Πώς το καταφύσασα; Γυροφύσας να θρω το ιδανικό μου. Στόν όριζότα μου οι θαιμαστικά στανίζονα.

Ε, σάν ήμουν είσος χρώνων, είχα κι' έγνο τις έπιτυχίες μου... Δέν ήμουν δά και καμιά άσημείασμή... Άλήθεια, τόσο γρηγορα περνούν τα χρόνια! Νομίζω πως είνε όκωνη χθές, που μωθαίμε ό Νίκος την πρώτη ερώτησή του έξοικολόγησι. "Ο καίμενος ό Νίκος!... Πόσον όπτιος μωφ φανόταν τότε, με το λίγο μακρό σακάκι του και το σχολιαστικό του ύφος. Κι' όμως τώρα, είν' ένας κίριος από κάθε κατώς πρόβλα.

Αι' ό Πετρος;... Άλλο θέμα τον είσος μου χρώνων! Πόσα γέλια, άλήθεια, μωφ προκαλούσε το συστημαίνο ύφος του, σάν γέλαγε να συναντηθώμε σέ στιγμές, που δέν το πέοίμενε... Ήταν τόσο ντροπαλό! Κι' όμως αυτόν τον άγαπούσα. Άλλ' ήμουν τόσον άνήστη! Βρακόμουν, βλέπετε, στην ήλικία, που ή γυναίκες άντεφρονίτα το μαγεμένο βασίλειόμου! ...1950... 51... 52... Και τα χρόνια περνούν με μια έννευσιαστική μοναχία. Δέν ζώθηκες όμοιος και κάθε ήλιος. Είνε κι' ό κωαλότης της γειτονίας (!) "Ας με συγχωρήσουν τα μπακαλάσκινα. Μάλο για το γείτονα μου. Μά, αυτόν πως νύ σάς τον περιγράφω που είνε... άπ' όφρατος! Μά, καίμενη — θα μωφ πωίν ίσως μερικές με μεγάλο έγκωμο — τόσο κατάντιστος! Έ, δέν λέω, βέβαια, πως θα πρέξουν και στον πατά. Πως ν' άνακαλλέουν, άλλως τε, ό,τι με δίνανε ύπεστηρίζον τόσα χρόνια! Είνε κι' ό έγωισμός... Τιποτε όμως — κι' αυτό το τονίζω — δέν θα τις ήμποδίζη, να σκέπτοντα όπως έγώ στο 35 φανταστικά μου χρόνια, σαν φθίσονα πραγματικά στην ίδια ήλικία. Και με δύο λόγια: "Όσο ύπαρξουν νεύτα, οι ιδεάρις σύζυγοι στανίζονα. Κι' όταν αυτά άρχίσουν να μάζ έγχατάσκονα, κάθε καλύτερος νακομικός, μπορεί να είνε και ιδεώδης σύζυγος. Έχετε μήπως άντίρρηση;...»

Η δέ ΦΡΩΣΗ Σ. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΥ (Αμύνταον - Μακεδονίας) γράφει:

«Όσοι όλες σου ή άναγνώστρες, άγαπητό μου «Μπουκέτο», έπει κι' έγνο άπεφάσασα να σου στείλω τη γνώνη μου στο ερώτημά μου: Έγώ τίν ήθελα — και είνε πολύ από που δά ζητήσω — να έχη οματικά, ήθηα, αλλά κυρίως και πνευματικά χαρακτηριστα. Και έξηγοίμαι: Να έχη σόμια λυσιτε, νευρώδες και καλοδοξέμο. Άνιστήρια μετρο με κυριό ντύσιμο. Δέμα μελαχροινό, με μαύρα και γουρά μαλλιά, γιατί μωζό πως ό άνδρας που θάχη αυτά τα δύο, θα είνε οματωτικός και ηρωικός δυνατός. Θέλω νάχη έκαρπαστική διορφή. Άδιαφορο για την νακομικήτητα των χαρακτήρωνισών του. Να είνε ήθικός, χωρίς να είνε καθυποστηριμένος από τάν σύγχρονον πολιτικόν. Να νουώθη την άνοτεορήτη του στο ανεύμα, αλλά να με μεταχειρίζετα σαν σύντροφο του και να με συμβάλλετα στις δύσκολες στιγμές της ζωής του.

Νέχη κατώς κρέπει φέσμο. Να είνε όκωνομος και έργατικός. Δέν τον θέλω πλοίο. Θα έργασόμεθα και οι δύο. Αυτό άρεί. "Όσο για τον γάμο, θέλω να είνε ό θεροκομικός, άφορ προηγουμένως γνωριστόμε καλά και δημοιογηθή μεταξύ μας άμοιόσια έκταμιας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Άλλα άπαντήσεις.

Ο «ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ» μάζ γράφει:

«Άγαπητή «Οζογένετις». Κατά τη γνώνη μου ιδανική σύζυγος σήμερα άσφαλώς δέν ύπαρχει. Κι' άς λένε οι ποιητά πως ή γυναίκα μωζέ με λουλούδι! Φαντασθήτε όλες τις εύπλιότητες της εποχής μας, λουλούδια!... Μόνο μια γνώνη στη ζωή μου, άραία, ύπεροφία και ιδανική. Να, και την άγάπησε με όλη τη δύναμη της γενναίας μου καρδιάς. Την ένγνώρισα πολύ μικρή και έμοιαζε με άνθος άσχημοτό άνάμοσα σέ σπάνια άνθη. Δέν μπορώ να φε ταστό πως φημισος αυτό το ύπεροχο λουλούδι. Μά τώρα μεγάλωσα κι' έπέτη... Είνε τώρα πια 16 έτων. Έχει τη γλυκιά φωνή που μαγείνει και άγγέλος άκουσι. Μόνον μιά τέτοια λοιπόν άντεφρονίται τώρα που είμα μόνον 23 έτων για σύζυγο πότε παθάρω και πότε είνημι, τρελλή, θεοτέλλη σάν κι' έσπην. Με κατάνησα όλόχρονα μαλλίδια άμυροδαλοτά μακροφύρανα ματάκια, στόμα ποικιλοπύλο, προσοπίσια κομκίλισσο και μελαρό. Μά έλα που δέν με καταδέχεται ή σελήνη και γελά μαζί μου!»

Ο «ΚΙΠΚΙΝΑΤΟΥΣ» (Όχιό-Ήνου. Πολιτε άν) μάζ γράφει:

«Άγαπητή «Οζογένετις». Ός συνδρομητής του όραίου σας περιοδικοή εν τη ζένη πρό πολλού παρασώλοη τις άπαντήσεις των νύων διά το λεπτόν ζήτημα της ιδανικής σύζυγου. Κι' έμωθι ό περισσότορη κατανοήσι τις Έλληνας, ότι δέν είνε ιδανικός, δέν εδάστατα κι' άποφάσασα να σάς γυνομο κι' έγνο όλίγας λέξιας. "Ελλην, γυναικίμος εν τη ζένη, ήθα στην Ελλάδα προς άντεφρονισ ιδανικής σύζυγου πρό πεπταστίας. Την πρώτην ήμέραν της άρξίσεως μου-την εβρον την ιδανικήν σύζυγον, και είμα ύπεροφιασιστήμος. Άς παύσον λοιπόν οι άντοί νύνα να μακαλοσούν, διότι στην Ελλάδα ύπαρξον και παραύπαρξον ιδανικές σύζυγοι και άνίστοσος άντέρες. Αν ήτο δυνατόν να έβόλουν τας εν Άμεροπή Έλληνας, σάς βέβαιω, θα βαυκαλοσόντο με το παραπάνω για τας ιδανικές σύζυγους που βράζει το έξοτεροκόρι. Κι' αν άλλάζονα μάλιστα οι κωρα και παρελήη ή κρέσις θα ζευγερμένετα πολλά της Έλλάδος θα σάς πάρον όλες τας ιδανικές σύζυγους και θά σάς άφήσουν στα κρια του λουτρού».

Ο σποίθε κ. Α. Σ. Π. (Αθήνα) άπαντά ήμμήτρος:

Τη θέλω λίγο νόστιμη τη σύζυγό μου γά, και στη ψυχή να είνε καλή κι' άδωια σάν μορφή. Θύια να είνε κι' εύγενής κι' ένάκριτη γυναίκα. Και στη ζωή όλαγροής και μια πιστή Ρεβέκα. Θέλω στ' άμάξη της ζωής να είν' ό βοηθός μου. Και στη χαράς και βάσανα να είν' σπνταίρος μου. Κι' άπάνω άπ' έγνο, από τα στέγη κάθε μέρα, Χαροφάμενη νουκομικά και μια καλή μητέρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Άλλα άπαντήσεις.